

26 februari

“En ik weende zeer, omdat niemand waardig was gebleken de boekrol te openen of die in te zien”

Openbaring 5:4

Hoeveel tranen vloeiden er niet? Wie is in staat het leed te meten dat mensen hebben moeten doorstaan. Ik weet niet of Adam en Eva, toen ze uit de hof van Eden gezet werden, hebben gehuild. Ik kan me eigenlijk niet anders voorstellen. Waren het tranen van spijt of van berouw? Dan denk ik dat spijt te maken heeft met het verlies, de pijn dat door de mens zelf geleden wordt. Dat is niet zelden een heftige pijn, terecht zelfverwijt. Daarnaast zie ik berouw als pijn die geleden wordt door wat we anderen hebben aangedaan. Hadden Adam en Eva spijt omdat ze door hun dwaasheid Gods tuin moesten verlaten, of was er berouw om wat zij Hem hadden aangedaan.

Hoe groot was hun leed toen ze ontdekten dat de oudste zoon, de jongste had gedood. De dood die zij wellicht kenden uit het dierenrijk was nu ook de mensenwereld binnengekomen. Ze raakten hierdoor niet alleen hun jongste zoon kwijt maar ook de oudste. Sinds de zondeval is de vervreemding en de pijn die daarbij hoort, steeds intenser en gemener geworden. Mensenzonen stonden tegen elkaar op, hoeveel oorlogen zijn er gevoerd? Wie heeft ze niet, tranen van spijt en berouw? Altijd zijn dat tranen geplengd om verlies.

De tranen van Johannes zijn talloos, zijn verdriet is heftig. Waarom? Het lijkt erop dat hij voor de troon van God moet zien dat er geen redding, hoop, of verandering voor de mens mogelijk lijkt. De uitdagende roep: ‘wie is waardig’ lijkt gerechtvaardigd. Niemand was waardig gebleken. Niemand was opgestaan, niemand had de euvele moed om het zelfs maar te proberen. Daarmee lijkt alles voor de mens verloren. Zelfs Johannes, die toch een lang leven had en daarin wonderlijk veel had mogen meemaken, is hier de absolute wanhoop nabij. Stel u voor naast Johannes te moeten staan, wat dan?